

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 58. stavak 4. Direktive 2014/24/EU ⁽¹⁾ tumačiti na način da zahtjevi u pogledu kriterija za odabir koji se odnose na stručnu sposobnost osoblja gospodarskih subjekata u vezi sa specijaliziranim ugovorom u građevinskom sektoru mogu biti stroži od minimalnih zahtjeva glede obrazovanja i stručne kvalifikacije koji se zahtijevaju posebnim nacionalnim zakonom (članak 163.a stavak 4. ZUT-a), a da se njima *a priori* ne ograničava tržišno natjecanje te, konkretnije, zahtijeva li se propisanim uvjetom „proporcionalnosti” zahtjeva postavljenih u pogledu sudjelovanja u vezi s predmetom ugovora (a) od nacionalnog suda da ocijeni proporcionalnost s obzirom na prikupljene dokaze i konkretne parametre ugovora, čak i ako se nacionalnim zakonom određuje veći broj stručnjaka koji su u načelu kvalificirani za djelatnosti u okviru ugovora, ili (b) se njime omogućuje da se sudski nadzor ograniči samo na ispitivanje jesu li uvjeti za sudjelovanje prestrogi u odnosu na one koji su u načelu predviđeni posebnim nacionalnim zakonom?
2. Treba li odredbe glave II. Uredbe br. 2988/95 ⁽²⁾, naslovljene „Upravne mjere i kazne”, tumačiti na način da ista povreda Zakona za obštestvenite porački (Zakon o javnoj nabavi), kojim se prenosi Direktiva 2014/24/EU (uključujući povredu u vezi s utvrđivanjem kriterija za odabir, za koju je žalitelj kažnjen), može imati različite pravne posljedice ovisno o tome je li povreda počinjena bez krivnje ili namjerno ili je prouzročena nepažnjom?
3. S obzirom na cilj članka 8. stavka 3. Uredbe br. 2988/95 te uvodnih izjava 43. i 122. Uredbe br. 1303/13 ⁽³⁾, dopušta li se načelima pravne sigurnosti i djelotvornosti da različita nacionalna tijela koja su dužna štiti financijske interese Europske unije različito ocijene iste činjenice u postupku javne nabave, odnosno, konkretnije, da upravljačko tijelo operativnog programa ne utvrdi povredu u vezi s određivanjem kriterija za odabir, dok Revizorski sud prilikom naknadnog nadzora zaključujući, a da ne postoje posebne ili nove okolnosti, da se tim kriterijima ograničava tržišno natjecanje i na temelju toga naručitelju izrekne upravnu kaznu?
4. Je li u suprotnosti s načelom proporcionalnosti nacionalna odredba, poput one iz članka 247. stavka 1. Zakona o javnoj nabavi, kojom se propisuje da se javnog naručitelja koji formalno prekrši zabranu iz članka 2. stavka 2. tog zakona kažnjava novčanom kaznom u iznosu od 2 % vrijednosti ugovora, uključujući PDV, ali ne većem od 10 000 leva, a da se pritom ne moraju utvrditi težina povrede i njezini stvarni ili mogući učinci na interese Unije?

⁽¹⁾ Direktiva 2014/24/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o javnoj nabavi i o stavljanju izvan snage Direktive 2004/18/EZ (SL 2014., L 94, str. 65.)

⁽²⁾ Uredba (EZ, Euratom) br. 2988/95 od 18. prosinca 1995. o zaštiti financijskih interesa Europskih zajednica (SL 1995., L 312, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 7., str. 5.)

⁽³⁾ Uredba (EU) br. 1303/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o utvrđivanju zajedničkih odredbi o Europskom fondu za regionalni razvoj, Europskom socijalnom fondu, Kohezijskom fondu, Europskom poljoprivrednom fondu za ruralni razvoj i Europskom fondu za pomorstvo i ribarstvo i o utvrđivanju općih odredbi o Europskom fondu za regionalni razvoj, Europskom socijalnom fondu, Kohezijskom fondu i Europskom fondu za pomorstvo i ribarstvo te o stavljanju izvan snage Uredbe Vijeća (EZ) br. 1083/2006 (SL 2013., L 347, str. 320.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 31. ožujka 2021. uputio Okrazhen sad Burgas (Bugarska) –
kazneni postupak protiv „DELTA STROY 2003” EOOD**

(Predmet C-203/21)

(2021/C 228/34)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Okrazhen sad Burgas

Stranke glavnog postupka

„DELTA STROY 2003” EOOD

Prethodna pitanja

1. Treba li članke 4. i 5. Okvirne odluke 2005/212/PUP te članak 49. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da im se ne protivi propis države članice na temelju kojeg nacionalni sud u slučaju kao što je onaj iz glavnog postupka može izreći kaznu protiv pravne osobe zbog određenog kaznenog djela čije počinjenje još nije utvrđeno jer je to počinjenje predmet paralelnog kaznenog postupka koji nije pravomoćno okončan?
2. Treba li članke 4. i 5. Okvirne odluke 2005/212/PUP te članak 49. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da im se ne protivi propis države članice na temelju kojeg nacionalni sud u slučaju kao što je onaj iz glavnog postupka može izreći kaznu protiv pravne osobe na način da visinu te kazne utvrdi u visini iznosa imovinske koristi koja bi se ostvarila određenim kaznenim djelom čije počinjenje još nije utvrđeno jer je to počinjenje predmet paralelnog kaznenog postupka koji nije pravomoćno okončan?

Žalba koju je 19. travnja 2021. podnio Europski parlament protiv presude Općeg suda (četvrto prošireno vijeće) od 3. veljače 2021. u predmetu T-17/19, Europski parlament/Giulia Moi

(Predmet C-246/21 P)

(2021/C 228/35)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: Europski parlament (zastupnici: S. Seyr, M. Windisch, T. Lazian, agenti)

Druga stranka u postupku: Giulia Moi

Zahtjevi

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine pobijanu presudu;
- konačno odluči o sporu pred Općim sudom na način da prihvati zahtjeve Europskog parlamenta iz prvostupanjskog postupka;
- naloži tužitelju iz prvostupanjskog postupka snošenje troškova i prvostupanjskog i žalbenog postupka.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

- Prvi žalbeni razlog, koji se temelji na tome da je Opći sud prekoračio svoje ovlasti i odlučio *ultra petita* jer je u predmet spora uključio odluku predsjednika Europskog parlamenta kojom se utvrđuje postojanje uznemiravanja te je tu odluku poništio (točke 34., 37., 38. i 76. pobijane presude);
- Drugi žalbeni razlog, koji se temelji na tome da je Opći sud povrijedio prava obrane Parlamenta (točke 35. i 36. pobijane presude);
- Treći žalbeni razlog, koji se temelji na tome da je Opći sud povrijedio članak 263. stavak 6. UFEU-a jer je zanemario tamo navedeni rok za podnošenje tužbe za poništenje i u predmet spora uključio odluku predsjednika Europskog parlamenta kojom se utvrđuje postojanje uznemiravanja, koja je u međuvremenu postala pravomoćna (točke 76. i 77. pobijane presude);
- Četvrti žalbeni razlog, koji se temelji na tome da je Opći sud povrijedio članak 232. UFEU-a kada nije uzeo u obzir ovlast Parlamenta da slobodno organizira svoj način rada, kao što je to predviđeno unutarnjim pravilima o postupku u vezi s uznemiravanjem za slučajeve koji se odnose na zastupnike i Poslovnikom Parlamenta, osobito člancima 166. i 167., primjenjivima u vrijeme nastanka činjenica, o izricanju sankcija (točke 12., 13., 63., 66., 129. i 132. pobijane presude).